

Arrest

nr. 270 540 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. MANDELBLAT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker verklaart geboren te zijn in 1992. Verzoekster verklaart geboren te zijn in 1961.

1.2. Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 27 januari 2020. Op 14 februari 2020 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 19 augustus 2021 en 1 oktober 2021 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 9 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. De eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op (...) 1992 in de stad El Tigre, in de deelstaat Anzoategui. U woonde sinds 2007 samen met uw moeder Y.O.B. (O.V[...]) in de stad Punta de Mata in de deelstaat Monagas in de wijk 18 de mayo, calle [...], huisnummer [...]. Na jullie verhuis begon uw moeder samen met haar zus, uw tante Ya., een cateringzaak. Ook u en de kinderen van deze tante, uw nicht A. [...] en uw neef L.F. [...] werkten mee in de zaak. U studeerde voor industrieel ingenieur aan de universiteit Santiago Mariño in de stad Maturin in de deelstaat Monagas. U werkte daarnaast ook als leerkracht Engels. U bent sinds februari 2019 ook actief voor Voluntarios por Venezuela, een vereniging gelinkt aan de oppositie.

Op 17 augustus 2019 werd uw huis 's nachts overvallen door gewapende mannen. Ze wekten jullie, bonden jullie vast, bedreigden jullie met een wapen en vroegen aan uw moeder waar het geld en de huissleutels waren. Jullie hoorden eerst hoe ze dingen meenamen en vervolgens hoorden jullie niets meer. Na een tijdje kwam uw tante Ya. naar jullie huis. Ze maakte jullie los, waarna jullie merkten dat de overvallers jullie spullen hadden meegenomen of beschadigd hadden. Uw moeder en tante Ya. [...] zijn hierop naar de politie geweest om aangifte te doen, maar de politie zei dat ze niets konden doen. De volgende dinsdag ging u met uw tante Ya. [...] naar de supermarkt. U belde uw moeder om de poort van jullie garage open te doen, maar toen jullie bijna terug thuis waren, zag uw tante drie verdachte mannen staan. Ze besloot hierop de garage niet in te rijden, maar parkeerde op straat. De drie mannen kwamen naar jullie toe. Een van hen kwam aan jullie bestelwagen hangen, waarop uw tante wegreed. Toen ze de hoek omreed viel de man van de bestelwagen af. Een van de twee andere mannen had ondertussen op de bestelwagen geschoten en de twee begonnen jullie vervolgens te achtervolgen. Jullie reden naar het politiekantoor waar u vertelde wat er jullie was overkomen. De politie verkende de buurt en bracht jullie naar huis. Omdat jullie niet konden blijven in Punta de Mata, namen jullie contact op met uw oom J.L., [...] de ex-echtgenoot van uw tante, die u aan een nieuwe verblijfplaats hielp in de stad Maturin. Op 21 augustus 2020 ging u samen met uw moeder, tante Ya., neef en nicht naar Maturin waar u verbleef in de wijk Las Cayenas, huisnummer [...], calle [...], manzanna [...].

Eind oktober 2019 belde uw oom jullie op om te vertellen dat ze hem hadden opgebeld om hem af te persen. Hij waarschuwde jullie om geen telefoons van onbekende nummers op te nemen, maar toen er op de vaste lijn werd gebeld, nam uw tante toch de telefoon op. De afpersers bedreigden jullie en eisten dat jullie 36 miljoen Bolivares betaalden. Op 28 oktober 2019 ging uw moeder naar de politie, maar die hielp jullie niet. Uw oom liet het geld achter op de afgesproken plek. Uw nicht verliet hierna Venezuela en ging naar Brazilië. Uw tante in België, R., nodigde u en uw moeder uit, en kocht jullie vliegtickets op 4 december 2019.

Op 31 december 2020 werd u onderweg naar uw werk tegengehouden door een wagen. Een man stapte uit, sloeg u in het gezicht en probeerde u in de wagen te krijgen. U verzette zich en toen er een buurvrouw passeerde, riep u haar om hulp en kon u wegrennen, waarna de auto terug wegreed. U ging samen met uw neef naar de politie, maar op het politiecommissariaat vertelden ze u dat u op een ander commissariaat moest zijn om uw klacht in te dienen. U ging vervolgens naar dat ander commissariaat, maar daar vertelden ze u dat u op het eerste commissariaat moest zijn, waardoor u geen klacht kon indienen.

U verliet Venezuela, samen met uw moeder op 26 januari 2020. Jullie vlogen via Spanje naar België, waar jullie op 27 januari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 14 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Uw tante Ya. [...] en neef verlieten Venezuela in februari 2020 en verblijven momenteel in Brazilië. In België ontving u nog een bedreiging via WhatsApp.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw militaire kaart, uw geboorteakte, e-mails van Voluntarios por Venezuela, foto's van uw deelname aan activiteiten van Voluntarios por Venezuela, foto's van de verwondingen die u opliep toen u werd overvallen, een tewerkstellingsattest, uw schooldiploma, een bewijs van goed gedrag en zeden, drie klachten die u en uw moeder indienden bij de politie-instantie C.I.C.P.C op 17 augustus 2019, 20 augustus 2019 en 28 augustus 2019, een WhatsApp-bericht en een document waarin u schriftelijk uw verhaal doet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asieltrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen kan er weinig geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw moeder dat jullie een cateringzaak zouden hebben gehad in Punta de Mata en die de aanleiding zou hebben gevormd van de overval op 17 augustus 2019 (CGVS 2, p. 4). Zo vermeldde noch u, noch uw moeder iets van deze cateringzaak bij de Dienst Vreemdelingen zaken (DVZ). U zou nochtans naast uw werk als leerkracht ook meegewerkt hebben in deze zaak (CGVS 1, p. 7). Uw moeder verklaarde dan weer bij DVZ dat ze altijd als kapster op zelfstandige basis heeft gewerkt (DVZ verklaring 20/13099, p. 7, punt 10). Geconfronteerd met haar omissie, poneert uw moeder dat ze bij DVZ hierover niets zei omdat er haar gezegd was alleen maar precieze dingen te zeggen en jullie tijdens het tweede interview de mogelijkheid zouden krijgen om alles te vertellen. Nogmaals gevraagd waarom ze dan gezegd heeft dat ze altijd als kapster zou hebben gewerkt, beweert ze dat er haar gevraagd zou zijn wat ze 'daarvoor' heeft gedaan en ze gezegd heeft dat ze 'daarvoor' als kapster heeft gewerkt (CGVS 20/13099 2, p. 6). Deze uitleg is echter onafdoende, gezien het geen verklaring biedt voor het feit dat ze bij DVZ stelde altijd als kapster te hebben gewerkt en ze hierover nog verklaart bij het CGVS 25 jaar als kapster te hebben gewerkt (CGVS 20/13099 2, p. 7) terwijl ze bij DVZ nog over dertig jaar sprak (DVZ verklaring 20/13099, p. 7, punt 10). Uw moeder legt bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer ze deze zaak begonnen is. Zo stelt ze eerst dat jullie de cateringzaak in 2017 zijn begonnen en bevestigt ze vervolgens nog eens dat het echt wel 2017 is (CGVS 20/13099 1, p. 5). Gevraagd naar haar woonplaatsen beweert ze enerzijds dat jullie al tien jaar in Punta de Mata woonden, maar stelt anderzijds dat jullie er pas in 2017 zijn gaan wonen. Erop gewezen dat 2017 maar vier jaar geleden is, past ze haar antwoord aan en zouden jullie in 2007 al naar Punta de Mata verhuisd zijn, pas wanneer haar dan nog eens naar de cateringzaak wordt gevraagd, situeert ze de start ervan in 2007 (CGVS 20/13099 1, p. 9-10). Daarnaast zijn ook jullie verklaringen over het evenement dat jullie aan het voorbereiden waren toen jullie werden overvallen in augustus 2019 weinig coherent. Volgens uw moeder zouden de dieven jullie huis namelijk hebben overvallen omdat jullie die week een contract hadden met enkele personen voor de catering van een huwelijksfeest (CGVS 20/13099 2, p. 5). U werd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud echter al gevraagd wat voor een evenement er gepland was op het moment dat jullie werden overvallen en maakte er zich toen vanaf door te stellen dat u niet meer goed weet waarover dat het ging (CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud kan u opeens wel zeggen dat het om een huwelijk zou gaan. Gevraagd hoe het komt dat u het tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wel kan zeggen en tijdens het eerste niet, werpt u op dat u niet zeker bent, maar dat u denkt dat het om een huwelijk gaat omdat dat de evenementen waren die jullie het meeste voorbereidden (CGVS 2, p. 4). Dat u echter niet meer zou weten om wat voor een evenement het zou gaan is uitermate vreemd gezien uw moeder de inkopen voor dit evenement aanhaalt als de reden dat jullie werden overvallen.

Ook jullie verklaringen over jullie problemen zelf zijn weinig coherent. Zo verklaart uw moeder initieel tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat jullie problemen begonnen op 17 oktober 2019, iets wat ze vervolgens nog eens bevestigt (CGVS 20/13099 2, p. 3). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud situeerde ze dit nochtans op 17 augustus 2019 (CGVS 20/13099 1, p. 15). Hierop gewezen, stelt ze simpelweg dat het inderdaad augustus is en niet oktober en dat het haar fout was (CGVS 20/13099 2, p. 3). Ook over waar ze zich bevond toen er haar tijdens het eerste incident gevraagd werd om te vertellen waar jullie het geld hadden, legt uw moeder tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens haar eerste persoonlijke onderhoud verklaarde ze namelijk dat ze jullie al hadden meegenomen naar de badkamer en daar pas aan haar vroegen waar ze het geld verborgen had (CGVS 20/13099 1, p. 15), terwijl ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelt dat dit al aan haar werd gevraagd in de slaapkamer (CGVS 20/13099 2, p. 4). Bovendien zijn jullie verklaringen ook niet coherent met de klacht die jullie indienden naar aanleiding van dit incident (document 11). Zo zou uw moeder samen met uw tante klacht zijn gaan indienen en waren u, uw nicht en haar vriend ook aanwezig op het moment van de overval. Toch staat enkel uw moeder aangeduid als slachtoffer en wordt er nergens iemand anders vermeld in deze klacht. Gevraagd aan uw moeder hoe dit komt, herhaalt uw moeder slechts dat ze samen met uw tante klacht is gaan indienen, haar zus niet thuis was op het moment dat jullie overvallen werden, maar

uw nicht en haar vriend wel aanwezig waren (CGVS 20/13099 2, p. 6). Nog valt in deze klacht te lezen dat jullie zagen hoe de mannen die zijn binnengekomen jullie bezittingen inpakten, terwijl jullie aan het CGVS nochtans verklaren dat jullie met kussenslopen over jullie hoofd in de badkamer zaten (CGVS 1, p. 13). Dat uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit incident en jullie verklaringen aan het CGVS ook niet overeenkomen met de verklaringen in jullie klacht, ondergraaft jullie geloofwaardigheid. Jullie verklaringen over het volgende incident, dat drie dagen later zou hebben plaats gevonden, kunnen ook niet overtuigen. U verklaart namelijk dat uw tante wel drie mannen zag staan en dit verdacht vond, maar dat jullie evenzeer voor het huis parkeerden (CGVS 1, p. 14). U omschrijft dit als een van de veiligheidsmaatregelen die jullie namen. U had echter ook al verklaard dat u als veiligheidsmaatregel keek of er bepaalde rare personen op straat waren, u dan niet naar buiten ging (CGVS 2, p. 5). Dat u dan wel gewoonweg voor uw huis zou parkeren terwijl jullie drie mannen hadden zien staan die jullie verdacht vonden, is toch op zijn minst eigenaardig te noemen. Bovendien stelt u het verloop van de feiten anders voor aan het CGVS, bij DVZ en in uw klacht (document 12). U verklaart aan het CGVS namelijk dat uw tante drie mannen op straat zag staan, zij hierop buiten parkeerde in plaats van de garage binnen te rijden en jullie pas wegreeden toen een van de mannen aan jullie bestelwagens kwam staan (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 5). Bij DVZ had u echter laten optekenen dat jullie onderschept werden door deze drie mannen toen uw tante de garage wilde binnenrijden (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). In uw klacht valt dan weer te lezen, dat zij al wegreed toen jullie de mannen zagen aankomen. Uw uitleg, dat er weldegelijk in de klacht zou staan dat de bestelwagen in rechte positie stond om te kunnen vertrekken (CGVS 2, p. 5), is onafdoende, gezien hier niets over te lezen valt. Ook over de man die nog aan jullie bestelwagen zou zijn komen hangen valt niets te lezen in jullie klacht. U komt hierbij niet verder dan te stellen dat u dacht dat het erop stond maar dat de politie een samenvatting maakt en ze niet zo competent is om alles te schrijven (CGVS 2, p. 6). Dit kan niet overtuigen gezien er toch kan verwacht worden dat u op zijn minst op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u neerlegt. U stelde verder ook bij DVZ dat nadat uw tante de bestelwagen had gestart, er twee personen schoten op de banden van de bestelwagen (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), terwijl u bij het CGVS beweert dat het maar om één persoon zou gaan. Hiermee geconfronteerd, poneert u eerst dat de twee mannen niet tegelijkertijd konden schieten, voor u zichzelf toch blijkt te realiseren dat deze uitleg geen steek houdt, het dan maar afschuift op de vertaling en uitlegt dat dispararon in het algemeen ze hebben geschoten betekent. Ook deze uitleg gaat niet op gezien u bij DVZ stelde dat de twee andere personen schoten. Hierop gewezen, maakt u er zich vanaf door te stellen dat u niet denkt dit gezegd te hebben en de persoon die u interviewde u misschien verkeerd begrepen heeft (CGVS 2, p. 7). U had echter tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaard dat u wanneer zij u niet begreep het haar altijd heeft kunnen uitleggen, en maakt geen verdere melding van fouten die gebeurd zijn bij uw interview bij DVZ (CGVS 1, p. 2-3). Bijgevolg is ook deze uitleg onafdoende. Het is verder opvallend dat ook in de klacht over dit incident niets te lezen valt over uw tante, terwijl zij samen met u deze klacht is gaan indienen, uw moeder beweert dat ze zowel u als uw tante wilden ontvoeren en uw tante ook bij de politie zelf verklaringen heeft afgelegd. Gevraagd hoe het komt dat er in deze klacht niets te lezen valt over uw tante, antwoordt uw moeder eerst compleet naast de kwestie dat jullie er allebei verteld hebben wat er gebeurd is. De vraag moet haar nog eens worden gesteld, voor ze zich er gewoonweg van af maakt door te stellen dat ze niet weet waarom dit niet in het document staat (CGVS 20/13099 2, p. 9). Dat uw verklaringen ook over dit incident niet coherent zijn en wederom tegenstrijdig met uw klacht en ook met uw verklaringen bij DVZ, plaatst verdere twijfels bij uw geloofwaardigheid.

Het is daarbij ook bevreemdend dat, nadat de sector in de laatste maanden dat jullie er woonden geteisterd werd door misdaad (CGVS 20/13099 2, p. 9), en u zelf beweert slachtoffer te zijn geweest van een gewelddadig overval en een poging tot diefstal of ontvoering, u hierop besluit om naar Maturin te gaan, maar niet eens informeert bij uw oom naar de veiligheidssituatie in Maturin. U werpt op dat het uw enige optie was en u die dus moest nemen, maar u heel bang was (CGVS 2, p. 7-8). Dat u beweert geen andere keuze te hebben, maakt uw gebrek aan interesse in de veiligheidssituatie in Maturin echter des te vreemder.

Ook uw verklaringen over de telefoon die jullie kregen met de eis om 36 miljoen Bolivares te betalen, zijn niet coherent. Uw oom zou eerst zijn opgebeld, en waarschuwde jullie vervolgens om geen telefoons op te nemen van onbekende nummers. Het is dan toch al zeer eigenaardig dat uw tante toch zo'n telefoon opnam. Hiernaar gevraagd, legt u uit dat ze dit deed omdat er naar de vaste lijn werd gebeld en je op de vaste lijn geen nummer kan zien. Gevraagd waarom ze dan toch opnam, gezien je geen idee kan hebben wie er belt, argumenteert u dat dit een reflex was en jullie niet dachten dat er op de vaste lijn zou worden gebeld maar op de mobiele toestellen. Dat uw tante de telefoon opnam uit reflex na een waarschuwing van uw oom over dergelijke telefoontjes en de twee eerdere incidenten die jullie al hadden meegemaakt, is weinig aannemelijk. Uw verdere uitleg, dat u dacht dat ze op jullie mobiele nummers zouden bellen en uw oom ook gezegd heeft uw mobiel niet te beantwoorden, is ook onafdoende, gezien u in uw eerdere uitleg niets vermeldde over het feit dat uw oom expliciet gezegd

zou hebben geen telefoontjes op de mobiel te beantwoorden, maar simpelweg zei dat u geen telefoons mocht opnemen van onbekende nummers (CGVS 2, p. 8-9). Dat u bovendien bij DVZ verklaarde dat er naar uw moeder, naar u, naar uw neef en naar uw nicht werd gebeld, terwijl u bij het CGVS enkel het telefoontje van uw tante vermeldt, en hierover niet verder komt dan te zeggen dat u dit niet hebt gezegd maar er verteld hebt dat jullie leven in gevaar was (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5; CGVS 2, p. 8-9), komt jullie geloofwaardigheid weeral niet ten goede. Daarbij verschillen de verklaringen in jullie klacht naar aanleiding van deze afpersing weeral van jullie verklaringen aan het CGVS (document 13). In deze klacht wordt namelijk enkel uw moeder vermeld, terwijl ook uw oom werd opgebeld over deze afpersing. Het excuus van uw moeder, dat ze hem er niet bij wilde betrekken en ze er enkel heeft verteld dat jullie werden afgeperst (CGVS 20/13099 2, p. 12), kan niet overtuigen. Uw oom was namelijk eerst gecontacteerd door de afpersers en was degene die het geld zou gaan afgeven (CGVS 20/13099 2, p. 10-11), dat zij dergelijke info niet met de politie zou delen, is niet geloofwaardig. Dat deze klacht bovendien geen enkele precisering bevat over hoe en waar deze afpersing diende betaald te worden, is eveneens opmerkelijk. Uw moeder legt uit dat ze er wel verteld heeft dat jullie geld moesten betalen, maar dat ze er niet gesproken heeft over de manier waarop jullie dit moesten geven. Gevraagd of het niet belangrijk is om alle info aan de politie te geven, geeft ze inderdaad toe dat het wel belangrijk is, maar werpt ze op dat de politie soms samenwerkt met georganiseerde bendes. Het is dan toch wel zeer vreemd dat jullie dit wetende, wel nog naar de politie zouden gaan. Haar uitleg, dat dit logisch was en ze klacht moest gaan indienen, is wederom vreemd. Indien dit werkelijk zo logisch was, kan er namelijk ook van jullie verwacht worden dat jullie de politie volledige en correcte informatie geven (CGVS 20/13099 2, p. 12).

Uw verklaringen over uw hierop volgend gedrag zijn eveneens bevreemdend. U beweert namelijk hierna besloten te hebben het land te verlaten, maar gevraagd naar welke voorzorgsmaatregelen u dan nam in die periode, geeft u het nietszeggende antwoord dat u er wel enkele nam, maar dit blijkbaar niet genoeg was, voor u verder gaat dat u soms vroeg ging werken omdat u moest blijven werken en jullie maar voor korte periodes naar buiten gingen. U legt verder uit dat u geen andere keuze had dan te blijven werken en in Maturin te blijven en wordt hierop nogmaals gevraagd naar wat jullie dan precies deden voor jullie veiligheid als jullie naar buiten gingen, waarop u argumenteert dat er niet veel was dat u kon doen, maar u wel alle risico's opsomt die er waren. Dat u zo weinig weet te zeggen over voorzorgsmaatregelen die u nam, kan niet in overeenstemming worden gebracht met de vrees die u beweerde te hebben op dat moment (CGVS 2, p. 11). Bovendien is ook uw argumentatie dat u moest blijven werken om te kunnen eten weinig overtuigend (CGVS 2, p. 11). U kon namelijk ook op de financiële steun van uw tante rekenen (CGVS 20/13099 1, p. 10). Dat u dan ook nog eens het risico zou nemen om te blijven werken, en daarbij ook nog eens alleen en te voet naar uw werk bleef gaan, getuigt niet bepaald van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade.

Daarnaast zijn jullie verklaringen over de opvolging van jullie drie klachten zeer eigenaardig. Zo beweert uw moeder initieel dat jullie geen moeite deden om jullie drie klachten op te volgen (CGVS 20/13099 1, p. 14). Het is hierbij al eerst weinig overtuigend dat jullie enerzijds de moeite zouden doen om drie maal klacht in te dienen bij de politie, maar hierna verder geen enkele moeite deden om na te gaan wat de politie juist met deze klachten deed. Nog vreemder is dat, gevraagd naar de tweede klacht die jullie indienden, uw moeder plots beweert dat jullie toen jullie in Maturin waren, hoorden van de politie dat ze geen informatie hadden voor jullie. Jullie hadden deze klacht nochtans niet opgevolgd en de politie blijkt jullie hierover ook helemaal niet gecontacteerd te hebben. Gevraagd hoe jullie dit dan weten, poneert uw moeder dat haar schoonbroer dit zou nagevraagd hebben. Dit kan echter niet overtuigen, gezien ze al tweemaal had verklaard de klachten niet te hebben opgevolgd en ze dit niet eerder aanhaalde (CGVS 20/13099 1, p. 14; CGVS 20/13099 2, p. 9). Bovendien zijn de drie klachten die u neerlegt niet alleen tegenstrijdig met uw verklaringen (cfr. supra), ze zijn ook van bedenkelijke aard. Zo bevatten ze geen stempel van de instantie of handtekening van de agent die deze zou hebben opgesteld, maar enkel een logo van de CICPC, dat ook eenvoudig van het internet te plukken is (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). De authenticiteit van deze stukken kan bijgevolg op geen enkele manier worden nagegaan.

Jullie beweren verder ook dat uw tante Ya. en haar twee kinderen Venezuela hebben moeten verlaten door jullie problemen. Toen uw moeder echter gevraagd werd naar de verblijfplaats van haar zus bij DVZ, gaf zij nochtans Maturin op (DVZ verklaring 20/13099, p. 9, punt 17). Toch wel zeer vreemd gezien u beweert dat uw tante al in februari 2020 naar Brazilië vertrok (CGVS 1, p. 4) en jullie interviews bij DVZ plaatsvonden op 22 juli 2020. Wanneer dit aan het begin van haar eerste persoonlijk onderhoud wordt overlopen, bevestigt uw moeder nogmaals dat haar zus Ya. [...] in Maturin verblijft, en haalt zij evenmin iets van het verblijf van deze tante, neef of nicht in Brazilië aan wanneer haar gevraagd wordt naar familie in het buitenland (CGVS 20/13099 1, p. 4). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, werpt uw moeder op dat ze gezegd heeft dat jullie in Maturin gewoond hebben en haar zus na jullie zou vertrokken zijn, en dat ze dacht dat buitenland Europa betekende en ze er daarom niets over zei (CGVS

20/13099 1, p. 9). Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien er expliciet naar het buitenland en niet naar Europa werd gevraagd. Dat jullie vervolgens, nadat uw moeder hiermee geconfronteerd is tijdens haar persoonlijk onderhoud, nog eens via jullie opmerkingen laten weten dat het antwoord op deze vraag nee moet zijn en uw moeder deze vraag niet begreep, kan geenszins overtuigen. Zo bleek ze wel perfect in staat te zijn om correct te antwoorden op de verblijfplaatsen van haar andere broers en zussen en maakt ze op het einde van haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding van het feit dat ze een vraag niet goed zou hebben begrepen (CGVS 20/13099 1, p. 4, p. 19).

Ook over wat er gebeurd is met jullie huis in Punta de Mata na jullie vertrek zijn jullie tegenstrijdig. Volgens uw moeder zou ze zich geïnformeerd hebben bij de burens die haar dan verteld hebben dat de mensen van jullie problemen zich meester hebben gemaakt over jullie huis de dag dat jullie er zijn weggegaan (CGVS 20/13099 1, p. 19). U beweert daarentegen helemaal niet te weten wat er met jullie huis is gebeurd en stelt zelfs expliciet niet te weten of er mensen zijn gekomen of het bezet hebben. Jullie zouden hier bovendien helemaal geen contact over hebben gehad met de burens (CGVS 1, p. 6-7). Dat jullie ook hier geen coherente verklaringen over weten af te leggen, komt jullie geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede.

Verder zijn ook de verklaringen over de verlenging van jullie paspoorten niet coherent (document 1). Zo geeft u eerst de zeer algemene uitleg dat u uw paspoort zou hebben aangevraagd omdat het altijd nodig is om een paspoort te hebben in Venezuela en dat het niet gemakkelijk is om er aan een paspoort te geraken (CGVS 1, p. 11). Gevraagd naar de concrete reden dat u uw paspoort heeft laten verlengen, kaatst u de vraag terug, voor u het nietszeggende antwoord geeft dat uw paspoort vervallen was en u een verlenging nodig had voor de geldigheid van uw paspoort. Nogmaals gevraagd waarom u een geldig paspoort nodig had, geeft u opnieuw een nietszeggend antwoord dat het op dat moment noodzakelijk was. Pas wanneer u dan ook nog eens gevraagd wordt waarom dat op dat moment noodzakelijk was, legt u uit dat jullie wisten dat jullie op dat moment een geldig paspoort zouden kunnen nodig hebben om op elk moment te kunnen vertrekken (CGVS 1, p. 11). Deze uitleg kan echter nog steeds niet overtuigen. U verklaart namelijk zelf dat het vier maanden tot een jaar kan duren om aan een paspoort te geraken, en alhoewel u stelt dat u zich niet meer kan herinneren wanneer u de verlenging heeft aangevraagd, stelt u vervolgens wel dat u al begon met de formaliteiten om uw paspoort te verlengen toen u zag dat het paspoort ging vervallen (CGVS 1, p. 11). Uit uw paspoort blijkt echter dat dit al verviel op 17 juni 2018, lang voor het begin van uw problemen. Uw moeder beweert dan weer dat jullie de verlenging binnen de maand hebben ontvangen (CGVS 20/13099 1, p. 13). Dat jullie daarbij ook nog eens tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer jullie besloten Venezuela te verlaten, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie problemen nog verder. U verklaarde bij DVZ pas in januari besloten te hebben het land te verlaten (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert deze beslissing te hebben genomen nadat u zou zijn afgeperst in oktober of november en uw tante R. vervolgens in december jullie vliegtickets kocht (CGVS 1, p. 11). Uw moeder situeert de aankoop van de vliegtickets nochtans in augustus of september (CGVS 20/13099 1, p. 19).

Nog reisden jullie via Spanje naar België. Ondanks dat jullie zich in een EU-lidstaat bevonden, lieten jullie het na om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De poging tot verschuiving van uw moeder, dat jullie een familielid nodig hadden die jullie zou helpen en uw zus ook uw ticket heeft gekocht (CGVS 20/13099 1, p. 11), is onafdoende. Bovendien wachtten jullie met het indienen van een verzoek om internationale bescherming tot 14 februari 2020, meer dan twee weken na uw aankomst in België op 27 januari 2020. Uw excuus, dat jullie niet wisten wat jullie moesten doen voor de procedure, is uitermate zwak. Zeker gezien u beweert dat uw tante R. het maar gevraagd zou hebben aan haar collega's toen jullie al hier waren, terwijl zij u al in november uitnodigde om naar België te komen omwille van jullie problemen en zij in december al uw vliegtickets kocht (CGVS 2, p. 13; CGVS 1, p. 17). Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees en doet vermoeden dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Wat betreft de overval op het huis van uw tante O., dient erop gewezen te worden dat deze problemen los staan van de problemen van u en uw moeder (CGVS 20/13099 2, p. 14). De diefstallen waar u en uw moeder soms mee te maken kregen op straat omschrijft u dan weer als zaken die gewoonweg gebeuren in Venezuela en dus kaderen in de algemene situatie (CGVS 20/13099, p. 14; CGVS 2, p. 3). Verder vermeldde noch u, noch uw moeder hier iets over deze bij DVZ. Bijgevolg kunnen ook deze zaken niet dienen om een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken.

U beweert verder actief te zijn geweest voor Voluntarios por Venezuela. U zou voor deze organisatie vergaderingen en bijeenkomsten hebben georganiseerd en met mensen hebben gepraat (CGVS 1, p. 9).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie

(OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt, dat u meermaals gevraagd werd waarom u werd gevisieerd en u nergens enige melding maakt dat uw (ongeloofwaardige) problemen verband houden met uw activiteiten voor Voluntarios por Venezuela (CGVS 2, p. 4, p. 8, p. 9, p. 11; cfr. supra). U stelt verder dat er bewust geen hiërarchie zit binnen Voluntarios por Venezuela zodat het moeilijker is om mensen te vervolgen en de activiteiten van de organisatie hierdoor ook gemeenschappelijk werden georganiseerd (CGVS 1, p. 9-10). U legt bovendien ook foto's neer van de bijeenkomst van Voluntarios por Venezuela (document 6), waarvan u beweert bewust geen T-shirts te dragen met het logo van Voluntarios por Venezuela (CGVS 1, p. 12). U blijkt verder niet eens goed te weten wie nu eigenlijk belangrijkere personen voor Voluntarios por Venezuela zijn. U geeft aan dat de oppositieleiders belangrijk zijn voor Voluntarios por Venezuela, maar gevraagd naar wie dit dan zijn noemt u Juan Guaido en Freddy Bernal en beschrijft u hen als de leiders van de verenigingen die binnen de oppositie vallen (CGVS 1, p. 9). U wordt later nog eens gevraagd of Freddy Bernal belangrijk was voor Voluntarios por Venezuela, waarop u herhaalt dat hij belangrijk was voor de oppositie in het algemeen. Over wat hij dan juist deed, weet u, buiten dat hij belangrijk is, bitter weinig te zeggen. Er wordt u een foto van Freddy Bernal getoond en u bevestigt nogmaals dat u over deze persoon spreekt. Erop gewezen dat dit om een lid van de PSUV, de regeringspartij, gaat, zou u zich opeens vergist hebben en verward zijn omdat er veel namen in uw hoofd zitten en dat dit om een van de belangrijkste leiders van het regime zou gaan (CGVS 1, p. 16). Dat u zich, ondanks dat u hier al meermaals naar gevraagd werd, hierover zou vergissen, toont enkel aan dat u maar weinig weet over de oppositie in Venezuela en uw engagement ten aanzien van deze oppositie eerder beperkt is. U kon bovendien nog een verlenging van uw paspoort krijgen nadat u zich had aangesloten bij Voluntarios por Venezuela en kon hiermee legaal het land verlaten via de

luchthaven (CGVS 1, p. 10; document 1). U zou weliswaar twintig dollar hebben moeten betalen aan de politieagenten die uw bagage controleerden, maar stelt hierover dat dit iets is dat vaker gebeurt in Venezuela en ze dit doen omdat ze weten dat mensen die gaan reizen geld bij zich hebben (CGVS 2, p. 10-11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden uw lidmaatschap van Voluntarios por Venezuela niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien,

waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Hierbij dient er eerst al op te worden gewezen dat, gezien u en uw moeder geen geloofwaardige verklaringen afleggen over haar werk, jullie geen duidelijk beeld scheppen van jullie socio-economische situatie (cfr. supra). Verder blijkt uit uw verklaringen dat naast uw studies, u ook een job had als leerkracht en nog bijles gaf (CGVS 1, p. 8). Uw moeder en uw tante hebben allebei een eigen huis (CGVS 20/13099 1, p. 10). Jullie konden ook rekenen op de steun van jullie familie wanneer jullie niet onmiddellijk jullie rekeningen konden betalen en slaagden er zo in om uiteindelijk toch jullie rekeningen te betalen (CGVS 1, p. 9), en ook uw tante in België stuurde soms geld op naar u en uw moeder om jullie te helpen (CGVS 20/13099 1, p. 10).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft uw verwijzing naar de Covid-19 pandemie en het gebrek aan zuurstof in Venezuela, waardoor uw oom zou zijn gestorven (CGVS 2, p. 13), stelt de commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, een eventuele vrees die u zou hebben om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoont.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat

het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de

toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u en uw moeder neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, uw militaire kaart, uw tewerkstellingsattest, uw schooldiploma en uw bewijs van goed gerag en zeden hebben verder slechts betrekking op uw identiteit, uw werk, uw scholingsgraad en uw gerechtelijk verleden. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. De nieuwsberichten, videoreportages, audioreportages en sociale media video's houden geen enkel verband met jullie persoonlijke problemen, maar zouden gaan over gelijkaardige gevallen aan wat jullie zou zijn overkomen en de algemene situatie in Venezuela (CGVS 20/13099 1, p. 14-15). Ook uw schriftelijke verklaringen vermeldde niets over uw concrete persoonlijke problemen maar handelen in het algemeen over migratie.

De foto's van de verwondingen die u zou hebben opgelopen op 31 december 2019 en van een overhoopgehaalde ruimte, kunnen evenmin als bewijs van uw problemen dienen. Aan deze foto's kan namelijk geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Ook het WhatsApp-bericht dat u nog zou hebben gekregen na uw aankomst in België kan niet dienen als bewijs van uw problemen, gezien dit bericht door eender wie naar u kan zijn verstuurd en dergelijke afbeeldingen ook eenvoudig manipuleerbaar zijn.

De wegbeschrijvingen op Google Maps waarop de route staat aangegeven die u en uw tante reden op 20 augustus 2019, en waarop staat aangeduid waar uw oom het geld moest gaan afgeven (CGVS 1, p. 14; CGVS 20/13099 1, p. 15), kunnen ook niet aantonen dat de feiten die u aanhaalt daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

De overige opmerkingen die u het CGVS nog per e-mail bezorgde via uw advocaat op 21 oktober 2021 doen verder ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De opmerkingen bij uw eigen persoonlijke onderhouden hebben louter betrekking op het feit dat de Spaanse woorden *sobrino* en *-primo* in het Nederlands beiden de vertaling neef hebben, en *sobrina* en *prima* beiden de vertalingen nicht hebben. De opmerkingen bij de persoonlijke onderhouden van uw moeder bevestigen verder enkel bovenstaande vaststellingen.

Voor de volledigheid dient er te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw moeder, Y.O.B. (O.V. 9.003.357; CG 20/13099), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1961 te Mundo Nuevo in de deelstaat Anzoategui. U hebt een opleiding commercieel secretariaat gevolgd, alsook een opleiding voor schoonheidsspecialiste en kapster. U bent gehuwd met F.E.G.R. [...], van wie u al 28 jaar gescheiden leeft. Jullie hebben samen een zoon, J.A.G.O. (...), die samen met u in België is. In 2007 verhuisde u naar de stad Punta de Mata samen met uw zoon. Jullie startten er jullie eigen cateringzaak, samen met uw zus Ya. [...] en haar kinderen, neef L.F. [...] en nicht A. [...].

Op 17 augustus 2019 werden u en uw zoon gewekt door enkele mannen die uw huis waren binnengedrongen. Ze richtten een wapen op jullie hoofd, bonden jullie vast, bedekten jullie mond en sloten jullie op in de badkamer. Ze bedreigden jullie en eisten dat jullie meewerkten. Een van de mannen bleef bij jullie in de badkamer, en vroeg u waar jullie het geld hadden, waar uw handtas en de sleutels waren. Jullie hoorden hoe de andere mannen zaken naar de auto moesten brengen. Na een lange tijd kwam uw zus Ya. [...], ze maakten jullie los, waarna jullie merken dat ze alles hadden meegenomen of beschadigd hadden. U bent hierop samen met deze zus naar de politie gegaan om aangifte te doen, maar de politie kon u niet helpen. De volgende dinsdag kwamen uw zus Ya. [...] en uw zoon samen terug van de supermarkt met de bestelwagen. Uw zoon belde u op om de garagepoort open te doen zodat ze onmiddellijk zouden kunnen binnenkomen. Toen ze drie onbekende mannen op straat zagen staan besloten ze de bestelwagen niet in de garage te parkeren, maar op straat te parkeren. Vervolgens ging een van de mannen aan de bestelwagen hangen, waarop uw zus vertrok en

de man om de hoek van de bestelwagen afviel. U sloot zich ondertussen op in uw huis en hoorde nog een schot. Uw zus en uw zoon reden naar het politiecommissariaat, waar ze klacht indienden. De politiemannen kwamen naar jullie thuis maar vertelden u dat ze niets konden doen. U contacteerde uw schoonbroer en hij zorgde ervoor dat jullie in de wijk Las Cayenas van de stad Maturin konden wonen. Eind oktober 2019 vertelde uw schoonbroer u dat hij was opgebeld en ze hem wilde afpersen. De dag nadien werden jullie opgebeld op jullie vaste lijn. Ze bedreigden jullie en eisten dat jullie 36 miljoen Bolivares zouden betalen. Op 28 oktober 2019 dienden jullie nogmaals klacht in bij de politie. Uw schoonbroer ging het geld betalen. Uw nicht besloot hierna om Venezuela te verlaten en ging naar Brazilië. Op 31 december 2019 ging uw zoon Engelse les geven. Hij werd onderweg tegengehouden door een wagen. Een man stapte uit de wagen, sloeg uw zoon en probeerde hem in de wagen te duwen. Uw zoon kon zich losmaken en rende naar een buurvrouw die de deur voor hem had opengezet, waarna de auto wegreed. Uw zoon ging samen met uw neef naar de politie, maar daar stuurden ze hem naar een ander politiekantoor. Ook daar ging uw zoon nog naartoe, maar ook daar wilden ze hem niet helpen.

U verliet Venezuela samen met uw zoon op 26 januari 2020. Jullie vlogen via Spanje naar België, waar jullie op 27 januari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 14 februari 2020 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboortakte, drie klachten die jullie indienden bij de C.I.C.P.C dd. 17 augustus 2019, 20 augustus 2019 en 28 oktober 2019, foto's van de overval en de verwondingen van uw zoon, reisinformatie, een WhatsApp-bericht, een wegbeschrijving op Google Maps, nieuwsberichten, een USB met e-mails van Voluntarios por Venezuela, nieuwsberichten, videoreportages, audioreportages en sociale media video's, en een document waarin uw zoon nog eens schriftelijk zijn verhaal doet.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven ingeroepen door uw zoon J.A.G.O. (...). Gezien er ten aanzien van uw zoon een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw zoon is gebaseerd op de volgende motieven:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd kregen om over hun cateringzaak te spreken. Zij maakten hiervan melding toen zij op het CGVS hun problemen bespraken. Verzoekster kan zich niet herinneren hoe lang zij als kapster heeft gewerkt, maar schat dat dit tussen 25 en 30 jaar was. Verzoekster heeft toegegeven dat zij zich had vergist betreffende de start van de cateringzaak en dat deze start in het jaar 2007 was. Verzoeker kon zich niet herinneren wat zij aan het organiseren waren op het moment van de overval; hij zei liever dat hij het zich niet herinnerde dan informatie te verzinnen. Bij zijn tweede persoonlijk onderhoud herinnerde hij zich dat het een huwelijksfeest kon zijn dat zij toen organiseerden.

Verder stellen verzoekers dat verzoekster haar fout over het moment van de overval onmiddellijk corrigeerde en duidde dat dit in augustus was en niet in oktober, temeer daar zij in de vragenlijst eveneens verklaarde dat hun problemen in augustus 2019 begonnen waren. Verzoekers blijven erbij dat de overvallers in de badkamer vroegen waar het geld zich bevond (en dus niet in de slaapkamer). Verzoekster is ervan overtuigd dat zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud hetzelfde heeft gezegd. Verzoekers wijzen daaromtrent op vertaalproblemen: *“Inderdaad, “quarto” betekent kamer in het Spaans, terwijl “quarto de bagno” badkamer betekent.”* Zij wijzen er ook op dat verzoeker bevestigde dat de vraag in de badkamer werd gesteld. Met betrekking tot de klacht voeren verzoekers aan dat verzoekster naar de politie ging en de klacht indiende waardoor alleen zij als slachtoffer wordt vermeld. Zij betogen tevens dat de politie haar verklaring zeer snel opnam zonder bijzondere vragen te stellen, dat de politieagenten haar verklaringen duidelijk niet hadden begrepen en dat zij verklaarde dat ze na hun vrijlating merkten dat alle spullen uit hun huis waren verdwenen maar dat zij niet hebben gezien dat de dieven hun bezittingen meenamen.

Met betrekking tot het incident waarbij verzoeker en zijn tante thuiskwamen en drie verdachte mannen opmerkten, stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat:

“In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert is er geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker. Inderdaad, hij legde uit dat hij met zijn tante van de supermarkt terugkwam.

Op dat moment, zag zijn tante drie mannen buiten het huis. Ze besloot niet in de garage te parkeren, zoals oorspronkelijk de bedoeling was, om te voorkomen dat ze binnen zouden komen.

Dus parkeerde ze in een rechte lijn voor het huis, wachtend om te zien wat deze mannen aan het doen waren. Aangezien het om onbekende personen ging, gaf de tante van verzoeker er de voorkeur aan af te wachten wat hun bedoelingen waren. Er is dus geen sprake van “vreemd gedrag” van de tante, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert.

Toen een van de mannen de auto naderde en zijn voet op de treeplank zette, startte zijn tante de auto (PO-2 p.5):

[...]

Op dat moment schoot er maar een persoon op de auto. Volgens verzoeker is er sprake van een misverstand bij de vertaling van het woord “dispararon”. Bovendien gaf de tolk ook toe dat “kan ook vertaald worden als men heeft geschoten” (PO-2 p.6):

[...]

Zoals verzoeker verklaarde, gebeurde dit incident zeer snel, zodat hij niet meer details kan zeggen (PO-2 p.6):

[...]

Tenslotte, met betrekking tot de klacht, ging verzoeker met zijn tante naar het politiebureau om een klacht in te dienen. Ze hebben elk een afzonderlijke klacht ingediend, zodat alleen verzoeker op zijn klacht wordt vermeld. De verklaringen van zijn tante zijn dus in haar ingediende klacht te vinden.

Hoewel niet alle details van het incident in de klacht zijn vervat, heeft verzoeker verklaard dat de politie hun verklaringen samenvatte en dat ze niet van al hun verklaringen nota heeft genomen (PO-2 p.6):

[...]

Verder stellen verzoekers dat een verhuis naar Maturin de enige optie was. Aangezien hun vertrek overhaast was en zij van de gelegenheid gebruik wensten te maken om in het huis van de zus van verzoeksters oom te gaan wonen, hadden ze geen tijd om na te denken over of kennis te nemen van de stad waar ze zouden gaan wonen, aldus verzoekers.

Verzoekers wijzen er voorts op dat verzoeker verklaarde dat zij verwachtten een oproep te ontvangen op de mobiele telefoon en niet op de vaste lijn. De vaste lijn wordt alleen door familie gebruikt, dus zij verwachtten niet dat de afpersers deze lijn zouden gebruiken. Bovendien toont de vaste lijn niet het nummer van de oproeper, zodat zij zich geen zorgen maakten en verzoekers tante de telefoon opnam zonder nadenken. Zij volharden in hun verklaring dat zij slechts één oproep hebben ontvangen en dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake was van een misverstand. Zij wijzen erop dat zij zonder elkaar tegen te spreken de volgende details gaven over de ontvangen bedreigingen: het tijdstip van het telefoongesprek, het gevraagde bedrag, de plaats waar het geld moest worden gestort en hoe ze het gevraagde geld hebben opgehaald. Wat betreft de klacht, betogen verzoekers dat verzoekers oom niet bij de zaak betrokken wenste te geraken en daarom verzocht zijn naam niet te vermelden. Aangezien het verzoekster was die de klacht indiende, werd alleen haar naam opgenomen. De politie stelde geen vragen, heeft verzoeksters verklaringen zeer snel opgenomen en beperkte zich tot een samenvatting van de feiten, zodat er geen details in de klacht werden opgenomen. Tevens wijzen verzoekers op de voorbeelden die zij hebben gegeven van voorzorgsmaatregelen die zij namen: ze gingen alleen uit wanneer het nodig was (universiteit, werk of supermarkt), zij gingen alleen naar de supermarkt dicht bij

het huis, ze gingen nooit alleen uit, als ze medicatie nodig hadden vroegen ze iemand van de familie om dit te brengen, ze gebruikten niet langer hun eigen voertuig maar reisden met de buurman die taxichauffeur was. Het is hen niet duidelijk wat zij nog meer zouden kunnen zeggen over de genomen voorzorgsmaatregelen of wat de commissaris-generaal nog meer van hen verwacht. Inzake de financiële steun van verzoekers tante, wijzen zij erop dat verzoeker verklaarde dat zij hen enkel hielp wanneer zij daartoe de gelegenheid had, dat zij hen dus niet voor elk bedrag kon helpen en dat verzoeker moest blijven werken tot zij het land verlieten.

Met betrekking tot de opvolging van hun klachten, stellen verzoekers dat de politie hen had verteld dat zij met hen contact zouden opnemen indien zij nieuwe informatie hadden en dat zij aldus de instructies van de politie volgden en wachtten tot ze iets van hen hoorden. Omdat ze geen nieuws hadden, vroegen ze aan verzoekers om om navraag te doen maar de politie had geen nieuwe informatie. Deze om is intussen overleden en verzoekers weten niet waar zij terecht kunnen om meer informatie te vergaren. Zij zien moeilijk in wat zij nog meer zouden kunnen doen. Tevens stellen verzoekers dat: *“Tenslotte trekt tegenpartij de authenticiteit van de klachten in twijfel op basis van het feit dat het logo vindbaar is op internet. In feite heeft ze geen concreet bewijs dat deze documenten vervalsingen zijn. Deze documenten moeten derhalve in aanmerking worden genomen in het kader van hun asielerzoek.”*

Verzoekers betogen vervolgens dat verzoekster de vraag over de verblijfplaats van haar zus en diens kinderen verkeerd had begrepen en dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde: *“Dat mijn zus nog in Maturin woonde, ik heb gezegd dat we in Maturin hadden gewoond, ze is na ons vertrokken. Als u zei buitenland, dan dacht ik dat buitenland Europa was, daarom heb ik dus gezegd van niet.”* Ook verzoeker verklaarde dat zijn tante en haar kinderen Venezuela hadden moeten verlaten.

Met betrekking tot wat er met hun huis gebeurde na hun vertrek, betogen verzoekers dat verzoeker niet wist wat er met het huis was gebeurd en dat verzoekster voor hem verzweeg wat zij van de burens had vernomen omdat verzoeker reeds getraumatiseerd was door wat hen was overkomen en zij dit verdriet niet wilde vergroten.

Vervolgens stellen verzoekers als volgt:

“Verzoekers kunnen niet precies aangeven wanneer ze de verlenging van hun paspoort hebben aangevraagd. Maar, zoals ze uitlegden, ging de verlenging van hun paspoort erg snel en ze kregen het in oktober 2019.

Sinds er in augustus 2019 bij hen werd ingebroken, waren ze bang en vonden ze het nuttig voorzorgsmaatregelen te nemen, mochten ze besluiten Venezuela te verlaten. Zolang ze zich niet veilig voelden in Venezuela, is er niets onsamenhangend aan om te vragen om verlenging van hun paspoort. Tegenpartij verwijt verzoekers ten onrechte dat ze geen verzoek om internationale bescherming in Spanje hebben ingediend. Toen ze Venezuela verlieten, wilden ze immers naar België gaan om verzoeksters zus, die hier woont, op te zoeken. Spanje was dus slechts een tussenstop op hun weg naar België.

Toen ze in België aankwamen wisten ze niet wat ze moesten doen. De zus van verzoekster besloot daarom de verschillende bestaande procedures uit te zoeken (J.P. PO-2 P-13):

[...]

Zo hebben verzoekers op 14.02.2020 hun asielaanvraag ingediend.”

Betreffende het lidmaatschap van verzoeker van Voluntarios por Venezuela (hierna: VPV) stellen verzoekers dat:

“Tegenpartij heeft de vrees van verzoeker kennelijk niet begrepen of verkeerd geïnterpreteerd.

Hij heeft inderdaad nooit beweerd Venezuela te hebben verlaten uit angst voor zijn lidmaatschap van “Voluntarios por Venezuela”.

Op de vraag “wat vreest u precies in geval van terugkeer naar Venezuela” heeft verzoeker zijn rol voor deze beweging niet genoemd (PO-1 p. 16):

[...]

Evenzo noemde hij bij DVZ, toen hij een overzicht van zijn problemen moest geven, alleen die waarmee hij met zijn moeder had ontmoet, en niet over politiek.

Deze reden is dus onvoldoende.”

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal de informatie in de COI Focus en het EASO-rapport op een minimalistische en foutieve manier leest. Zij citeren uit de COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”* van 28 april 2021 en het EASO-rapport *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020. In het licht van

deze informatie kan volgens hen niet ernstig worden betwist dat zij ingeval van terugkeer een risico lopen op onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoekers besluiten:

“Bij het nemen van de bestreden beslissingen en na een zeer beperkt onderzoek van verzoekers verhalen heeft tegenpartij in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur misbruik gemaakt van haar bevoegdheden door beslissingen te nemen zonder de individuele situatie van verzoekers in haar geheel te hebben onderzocht.

Het CGVS heeft daarbij nagelaten de asielaanvraag in de zin van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 ernstig en volledig te onderzoeken.”

2.2. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019 (stuk 3).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander

bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partijen laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers voeren aan dat zij werden overvallen in het kader van hun werkzaamheden voor hun cateringzaak, alsook dat verzoeker actief was voor oppositiepartij Voluntarios por Venezuela (hierna: VPV).

6.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissingen dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60).

Het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd. Om vast te stellen of verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

6.3. Verzoeker verklaart dat hij actief was voor oppositiepartij VPV.

Ter staving hiervan legt verzoeker e-mails van VPV en de foto's van zijn deelname aan activiteiten van VPV voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze documenten tonen aan dat verzoeker aan bepaalde activiteiten van VPV deelgenomen heeft, doch hieruit blijkt op zich niet dat verzoeker in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten liep/loopt. Temeer verzoekers in hun

verzoekschrift bevestigen dat verzoeker niet omwille van zijn politiek activisme Venezuela heeft verlaten.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat:

“Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt, dat u meermaals gevraagd werd waarom u werd gevisieerd en u nergens enige melding maakt dat uw (ongeloofwaardige) problemen verband houden met uw activiteiten voor Voluntarios por Venezuela (CGVS 2, p. 4, p. 8, p. 9, p. 11; cfr. supra). U stelt verder dat er bewust geen hiërarchie zit binnen Voluntarios por Venezuela zodat het moeilijker is om mensen te vervolgen en de activiteiten van de organisatie hierdoor ook gemeenschappelijk werden georganiseerd (CGVS 1, p. 9-10). U legt bovendien ook foto's neer van de bijeenkomst van Voluntarios por Venezuela (document 6), waarvan u beweert bewust geen T-shirts te dragen met het logo van Voluntarios por Venezuela (CGVS 1, p. 12). U blijkt verder niet eens goed te weten wie nu eigenlijk belangrijkere personen voor Voluntarios por Venezuela zijn. U geeft aan dat de oppositieleiders belangrijk zijn voor Voluntarios por Venezuela, maar gevraagd naar wie dit dan zijn noemt u Juan Guaido en Freddy Bernal en beschrijft u hen als de leiders van de verenigingen die binnen de oppositie vallen (CGVS 1, p. 9). U wordt later nog eens gevraagd of Freddy Bernal belangrijk was voor Voluntarios por Venezuela, waarop u herhaalt dat hij belangrijk was voor de oppositie in het algemeen. Over wat hij dan juist deed, weet u, buiten dat hij belangrijk is, bitter weinig te zeggen. Er wordt u een foto van Freddy Bernal getoond en u bevestigt nogmaals dat u over deze persoon spreekt. Erop gewezen dat dit om een lid van de PSUV, de regeringspartij, gaat, zou u zich opeens vergist hebben en verward zijn omdat er veel namen in uw hoofd zitten en dat dit om een van de belangrijkste leiders van het regime zou gaan (CGVS 1, p. 16). Dat u zich, ondanks dat u hier al meermaals naar gevraagd werd, hierover zou vergissen, toont enkel aan dat u maar weinig weet over de oppositie in Venezuela en uw engagement ten aanzien van deze oppositie eerder beperkt is. U kon bovendien nog een verlenging van uw paspoort krijgen nadat u zich had aangesloten bij Voluntarios por Venezuela en kon hiermee legaal het land verlaten via de luchthaven (CGVS 1, p. 10; document 1). U zou weliswaar twintig dollar hebben moeten betalen aan de politieagenten die uw bagage controleerden, maar stelt hierover dat dit iets is dat vaker gebeurt in Venezuela en ze dit doen omdat ze weten dat mensen die gaan reizen geld bij zich hebben (CGVS 2, p. 10-11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden uw lidmaatschap van Voluntarios por Venezuela niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.”

In hun verzoekschrift bevestigen verzoekers dat verzoeker nooit heeft beweerd dat hij Venezuela heeft verlaten omwille van zijn betrokkenheid bij VPV. Als zodanig werpen zij geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering. Bijgevolg blijft deze motivering onverminderd overeind.

Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in concreet aannemelijk te maken dat verzoeker omwille van zijn politieke activiteiten door de Venezolaanse autoriteiten werd gevisieerd.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat hij in het verleden betrokken was bij VPV doch uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn activiteiten zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat hij niet in het vizier staat van de Venezolaanse overheden.

Gelet op de individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van verzoekers politieke activiteiten in het verleden.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers omwille van het politieke profiel van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging hebben.

6.4. In zoverre verzoekers de situatie aankaarten van terugkerende asielzoekers, wijst de Raad op wat volgt.

Het wordt niet betwist dat verzoekers bij een terugkeer mogelijk zullen worden gescreend en ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela hebben verlaten, dan wel er naar terugkeren (EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 117 e.v.). Evenwel blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”, juni 2020, p. 112-113)

Gelet op wat voorafgaat, blijkt nergens uit verzoekers’ verklaringen dat zij een dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stonden, zoals reeds eerder werd uiteengezet in punt 6.2 en punt 6.3. Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekers aannemelijk maken dat zij bij terugkeer zouden worden geviséerd of vervolgd.

Zoals reeds vermeld kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers beperkte politieke activiteiten, *in casu* zijn politieke activiteiten voor VPV, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij omwille van verzoekers organisatie van vergaderingen en bijeenkomsten een politieke bedreiging zouden vormen voor de Venezolaanse overheden zodat er geen concrete reden is om aan te nemen dat zij worden gemonitord of op enige manier in het oog worden gehouden. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekers om deze reden bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden.

Het geheel van verzoekers’ individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

6.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De door verzoekers aangehaalde problemen naar aanleiding van de uitbating van hun cateringzaak zijn van gemeenrechtelijke aard, houden geen verband met één van de voormelde criteria van de Vluchtelingenconventie en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève.

6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Venezuela.

7.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asieltaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

7.2.2. Verzoekers voeren aan dat zij problemen kenden omwille van de uitbating van hun cateringzaak. Zo stellen zij dat zij thuis werden overvallen, dat zij werden afgeperst en dat verzoeker slachtoffer werd van een poging tot ontvoering in de periode augustus 2019-december 2019. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekers.

Verzoekers leggen hun paspoorten, hun identiteitskaarten, verzoekers militaire kaart, hun geboorteaktes, verzoekers tewerkstellingsattest, verzoekers diploma en verzoeker bewijs van goed gedrag en zeden voor. Deze documenten staven verzoekers' nationaliteit en identiteit, alsook verzoekers opleiding en zijn tewerkstelling als leerkracht, elementen die heden niet worden betwist doch op zich de door hen aangehaalde problemen niet staven.

De klachten zijn opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partijen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerdde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klachten of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Dit knelt des te meer daar de voorgelegde klachten geen stempel of handtekening bevatten, zodat de authenticiteit ervan geenszins vaststaat.

Het Whatsapp-bericht kan door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden verstuurd en kan door allerhande knip- en plakwerk worden gemanipuleerd. Als zodanig heeft dit Whatsapp-bericht een geringe bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de foto's van de verwondingen die verzoeker zou hebben opgelopen naar aanleiding van de ontvoeringspoging en de foto's van de overval. Bovendien valt uit deze foto's niet af te leiden onder welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen opliep en/of dat de afgebeelde woning daadwerkelijk overhoop werd gezet ingevolge een overval. De wegbeschrijving op Google Maps bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoekers daadwerkelijk werden afgeperst.

De nieuwsberichten, video- en audioreportages en video's van sociale media alsmede het aan het verzoekschrift gevoegde rapport van UNHCR (stuk 3) beschrijven louter de algemene situatie in Venezuela doch hebben geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekers. Deze algemene informatie volstaat op zich dan ook niet teneinde de door hen aangehaalde problemen concreet aannemelijk te maken. De brief die verzoeker geschreven heeft, gaat in het algemeen over waarom mensen migreren, maar in deze brief licht hij zijn concrete problemen niet toe.

Waar verzoekers ter terechtzitting betogen dat zij niet de tijd hebben gekregen om de door hen voorgelegde documenten toe te lichten, dient vastgesteld te worden dat zij op het einde van hun persoonlijk onderhoud beiden aangaven dat zij niets meer hadden toe te voegen. Verzoekers laten ook na in hun verzoekschrift of ter terechtzitting te verduidelijken welke informatie zij dan nog over hun documenten zouden hebben willen verschaffen. Des te meer omdat tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekers ingegaan werd op de neergelegde documenten. In zoverre verzoekers voorhouden dat ze onvoldoende de kans hebben gekregen om de nieuwsberichten, video- en audioreportages en video's van sociale media toe te lichten, wijst de Raad erop dat deze informatie betrekking heeft op de algemene situatie in Venezuela doch niet op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekers. Het gegeven dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet de mogelijkheid gehad om hier verder op in te gaan, is geen gebrek aan professionaliteit daar deze informatie betrekking heeft op de algemene situatie in Venezuela. Bovendien ligt deze informatie ook in de lijn met de door de verwerende partij bijgebrachte landeninformatie. Dergelijk verweer is niet ernstig.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekers geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekers voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In de bestreden beslissingen onderzoekt de commissaris-generaal de verklaringen van de verzoekers omtrent de voorgehouden problemen die zij in Venezuela stellen te hebben ondervonden. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekers omtrent de problemen die zij in Venezuela beweren te hebben gekend. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dat:

- (i) verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een cateringzaak hebben gehad waardoor zij door gewapende mannen zouden zijn gevisieerd, omdat
 - (a) zij deze cateringzaak niet vermeldten tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken;
 - (b) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zij deze cateringzaak zouden zijn begonnen (2017 dan wel 2007);
 - (c) verzoekster verklaart dat zij een huwelijksfeest aan het voorbereiden waren toen zij werden overvallen, terwijl verzoeker zich tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet kan herinneren wat zij toen aan het voorbereiden waren en hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud niet verder komt dan te denken dat het om een huwelijksfeest ging.
- (ii) verzoekers tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen over de overval, meer bepaald dat
 - (a) verzoekster de overval aanvankelijk op 17 augustus 2019 situeert, vervolgens tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat dit op 17 oktober 2019 was om hierna te stellen dat zij zich vergiste en dat het niet in oktober was;
 - (b) verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij al in de badkamer waren toen de overvallers vroegen waar zij het geld had verstopt, terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelt dat zij zich op dat moment nog in de slaapkamer bevonden;
 - (c) in de voorgelegde klacht naar aanleiding van deze overval enkel verzoekster wordt vermeld, terwijl zij beweren dat verzoekers tante ook meeging naar de politie en dat verzoeker, verzoekers nicht en diens vriend ook aanwezig waren tijdens de overval;

- (d) in de voormelde klacht wordt gesteld dat verzoekers zagen hoe de overvallers hun bezittingen inpakten, terwijl zij tijdens hun persoonlijk onderhoud beweren dat zij op dat moment met kussenslopen over hun hoofd in de badkamer zaten.
- (iii) verzoekers het incident met de verdachte mannen voor hun huis drie dagen na de overval evenmin aannemelijk weten te maken, meer bepaald dat:
- (a) het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat zij als voorzorgsmaatregel keken of er rare personen op straat waren, terwijl zijn tante toen zij bij het huis aankwamen drie verdachte mannen opmerkte en toch voor het huis parkeerde;
 - (b) verzoekers omschrijving van het incident in de voorgelegde klacht, tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS telkens van elkaar verschillen;
 - (c) het niet aannemelijk is dat verzoekers tante niet wordt vermeld in de voorgelegde klacht naar aanleiding van dit incident, hoewel zij wel bij het indienen ervan aanwezig zou zijn geweest en zelf verklaringen zou hebben afgelegd.
- (iv) verzoekers zich niet hebben geïnformeerd over de veiligheidssituatie in Maturin, waarnaar zij zouden zijn verhuisd na de overval en het incident met de drie verdachte mannen voor hun huis.
- (v) verzoekers' verklaringen over de afpersing niet coherent zijn en meer bepaald dat:
- (a) verzoekers oom hen waarschuwde de telefoon niet op te nemen, terwijl verzoekers tante een oproep op de vaste lijn toch beantwoordde;
 - (b) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zowel hijzelf, verzoekster, zijn neef en zijn nicht werden gebeld, terwijl hij op het CGVS enkel het telefoontje naar zijn tante vermeldt;
 - (c) verzoekers niet wordt vermeld in de klacht die na de afpersing door verzoekster werd ingediend en in deze klacht evenmin wordt gepreciseerd hoe en waar het afpersingsgeld diende te worden betaald.
- (vi) verzoekers aanvankelijk geen moeite deden om de door hen ingediende klachten op te volgen. Dit klemmt des te meer daar de voorgelegde klachten geen stempel of handtekening bevatten, zodat de authenticiteit ervan geenszins vaststaat.
- (vii) verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verblijfplaats van verzoekers tante Ya. en haar twee kinderen, hoewel verzoekers beweren dat deze tante en haar kinderen Venezuela hebben moeten verlaten omwille van dezelfde problemen.
- (viii) verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over wat er met hun huis in Punta de Mata gebeurde na hun vertrek: verzoekster verklaart via de burens te hebben vernomen dat het huis door de overvallers werd ingenomen, terwijl verzoeker verklaart niet te weten wat er met het huis is gebeurd en hierover geen contact te hebben gehad met de burens.
- (ix) verzoekers eveneens onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verlening van hun paspoorten. Dit klemmt des te meer daar zij tevens onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop zij besloten Venezuela te verlaten.
- (x) *"Wat betreft de overval op het huis van uw tante O [...], dient erop gewezen te worden dat deze problemen los staan van de problemen van u en uw moeder (CGVS 20/13099 2, p. 14). De diefstallen waar u en uw moeder soms mee te maken kregen op straat omschrijft u dan weer als zaken die gewoonweg gebeuren in Venezuela en dus kaderen in de algemene situatie (CGVS 20/13099, p. 14; CGVS 2, p. 3). Verder vermeldde noch u, noch uw moeder hier iets over deze bij DVZ. Bijgevolg kunnen ook deze zaken niet dienen om een nood aan internationale bescherming kenbaar te maken."*

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan de verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

Waar verzoekers ingaan op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen, dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar verzoekers aanhalen dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd kregen om hun verhaal te doen en daardoor niet de kans hadden om hun cateringzaak te vermelden, dient vastgesteld

dat hen tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen, waarop zij beiden ontkennend antwoordden (administratief dossier verzoeker, stuk 8, "vragenlijst", vraag 3.8; administratief dossier verzoekster, stuk 9, "vragenlijst", vraag 3.8). Uit een lezing van hun interviews blijkt dat zij er wel degelijk uitgebreide verklaringen konden afleggen en middels hun handtekening bevestigden zij dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt. Bij aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster weliswaar dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles heeft kunnen vertellen, doch wanneer haar wordt gevraagd wat zij niet heeft kunnen vertellen, maakt zij geen enkele melding van de cateringzaak (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster 19 augustus 2021 (hierna: notities I verzoekster), p. 3). Ook verzoeker maakte bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van het niet kunnen vermelden van de cateringzaak tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 19 augustus 2021 (hierna: notities I verzoeker), p. 2-3). Verzoekster verklaarde tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat zij bijna 30 jaar als kapster had gewerkt (administratief dossier verzoekster, stuk 9, "verklaring DVZ", verklaring 12). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat ruim een jaar na haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond, verklaart zij dan weer dat zij bijna 25 jaar als kapster werkte (notities I verzoekster, p. 7). Waar verzoekers dienaangaande in het verzoekschrift stellen dat verzoekster zich niet meer kan herinneren hoe lang zij als kapster werkte maar dat zij schat dat dit tussen 25 en 30 jaren was, komen zij niet verder dan het *post factum* op gekunstelde wijze trachten te verzoenen van verzoeksters eerdere, tegenstrijdige verklaringen. Met betrekking tot het opstarten van de cateringzaak verklaarde verzoekster aanvankelijk tweemaal dat zij deze opstartten in 2017 (notities I verzoekster, p. 5: "*Wanneer was dat, wanneer bent u daarmee begonnen? Rond 2017 zijn we daarmee begonnen. 2017? Ja.*"). Verzoekster past haar antwoord met betrekking tot het opstarten van de cateringzaak nadien echter aan naar het jaar 2007 wanneer zij wordt geconfronteerd met haar incoherente antwoorden over het moment waarop zij naar Punta de Mata verhuisden (notities I verzoekster, p. 10). Dat verzoekster zich met 10 jaar zou vergissen over het opstarten van de cateringzaak, is niet aannemelijk. Het voorgaande klemte des te meer daar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer wist welk evenement zij aan het voorbereiden waren toen zij werden overvallen en hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud niet verder komt dan te denken dat het een huwelijksfeest was. De geheel van voorgaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de overval waarvan verzoekers beweren het slachtoffer te zijn geworden daar zij beiden verklaren dat de cateringzaak en de inkopen die zij daarvoor deden hen in het vizier van hun belagers deden komen.

Verder stellen verzoekers dat verzoekster een onzorgvuldige fout maakte toen zij de overval in oktober 2019 situeerde en wijzen zij erop dat zij het begin van haar problemen in de vragenlijst ook in augustus 2019 situeerde. Verzoekster bevestigde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS echter tweemaal dat het eerste incident plaatsvond op 17 oktober 2019 (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster 1 oktober 2021 (hierna: notities II verzoekster), p. 3: "*[...] Vertel mij nog eens, het eerste incident, wanneer gebeurde dat? 17 oktober 2019. 17 oktober 2019? Ja. De vorige keer heeft u me verteld dat het augustus was? Sorry, sorry dat was in augustus, het was niet oktober, dat was mijn fout.*"). Aldus corrigeerde verzoekster pas haar verklaring nadat zij hierop werd gewezen door de *protection officer*. Daar dit een kernelement uitmaakt van hun vluchtrelaas, is het allerminst aannemelijk dat verzoekster zich bij aanvang van haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS zou vergissen wanneer zij dit eerste incident in de tijd situeert en zichzelf pas verbetert wanneer haar door de *protection officer* op haar eerdere verklaringen wordt gewezen. Waar verzoekers stellen dat: "*Wat het eerste incident betreft, blijven verzoeker bij hun versie dat de overvallers aan verzoekster vroegen in de badkamer waar het geld zich bevond en niet in de slaapkamer.*", komen zij niet verder dan het bevestigen van één versie van de vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Dat er sprake zou zijn geweest van een vertaalprobleem, zoals verzoekers opperen, kan niet worden aangenomen. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd verzoekster immers uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat zij eerder had verklaard dat zij zich in de badkamer bevonden toen hen naar het geld werd gevraagd en zij maakte daarbij geen enkele melding van vertaal- of andere communicatieproblemen (notities II verzoekster, p. 5). Dat verzoeker telkens verklaarde dat zij zich in de badkamer bevonden, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster. Met betrekking tot de klacht na de overval die verzoekers voorleggen, wijzen zij erop dat verzoekster de klacht heeft neergelegd, dat zij daarom als enige slachtoffer wordt vermeld en dat de politie de klacht op onzorgvuldige wijze opstelde. Wanneer verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met de inhoud van de klacht, maakt zij er echter geen enkele melding van dat zij de klacht indiende en daarom als enige wordt vermeld als slachtoffer en/of dat de politie haar klacht onzorgvuldig zou hebben genoteerd. De

uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift betreft dan ook een blote *post factum*-bewering. Dit klemde des te meer daar verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij en haar zus de klacht samen indienden (notities II verzoekster, p. 6: “*We zijn de klacht samen gaan indienen, mijn zus en ik.*”), zodat de bewering in het verzoekschrift dat enkel zij als slachtoffer wordt vermeld omdat zij de klacht indiende, haar verklaring tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud tegensprekt, hetgeen eens te meer de geloofwaardigheid van verzoekers’ vluchtrelaas ondermijnt. Waar verzoekers nog stellen dat zij niet hebben gezien dat de overvallers hun bezittingen meenamen, bevestigen zij louter hun verklaringen dat zij niet zagen dat de overvallers hun bezittingen meenamen doch dit doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat in de klacht staat vermeld dat verzoekers zagen hoe de overvallers hun bezittingen inpakten.

Betreffende het incident waarbij verzoeker met zijn tante aan het huis aankwam, drie verdachte mannen opmerkten, er op hen werd geschoten en één van de mannen aan hun bestelwagen hing, komen verzoekers in hun verzoekschrift niet verder dan het op gekunstelde wijze trachten te verzoenen van hun eerdere tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen. In de bestreden beslissingen wordt bovendien op omstandige wijze gemotiveerd dat niet kan worden aangenomen dat deze tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden het gevolg zouden zijn van vertaalproblemen. In hun verzoekschrift komen verzoekers dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Waar verzoekers nog stellen dat verzoekers tante zelf een afzonderlijke klacht indiende, dient vastgesteld dat verzoeker hiervan geen enkele melding maakte toen hij met de inhoud van de voorgelegde klacht werd geconfronteerd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 1 oktober 2021 (hierna: notities II verzoeker), p. 5-6). In de bestreden beslissingen merkt de commissaris-generaal bovendien terecht op dat, waar verzoeker verklaarde dat hij dacht dat bepaalde elementen wel in de klacht worden vermeld maar dat de Venezolaanse politie niet zo competent is om alles op te schrijven en een samenvatting maakt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non*.

Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers voorafgaand aan hun verhuis naar Maturin zich niet hebben geïnformeerd over de veiligheidssituatie aldaar, komen zij in hun verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat zij geen andere optie hadden dan naar Maturin te verhuizen en dat zij overhaast zijn vertrokken en geen tijd hadden om zich over de veiligheidssituatie aldaar te informeren. In de door verzoekers geschetste context, waarbij verzoeker aangaf dat hij heel bang was, kan echter wel degelijk worden verwacht dat zij zich trachten te informeren over de veiligheidssituatie van de plaats waarnaar zij zouden kunnen verhuizen. Temeer daar zij naar het huis in Maturin konden gaan via verzoekers oom. Er kan niet worden ingezien dat zij geen enkel moment de tijd hadden om via die oom te informeren of zij in Maturin daadwerkelijk op een veilige(re) locatie zouden terechtkomen.

Vervolgens betogen verzoekers met betrekking tot de afpersing dat verzoekers tante de oproep op de vaste lijn beantwoordde omdat zij een oproep van de afpersers op hun mobiele telefoon verwachtten en het telefoonnummer van de oproeper niet op de vaste lijn te zien is. Hiermee komen zij niet verder dan het herhalen van hun eerdere verklaringen. In de door hen geschetste omstandigheden kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers en de bij hen inwonende tante geen enkele telefonische oproep zouden beantwoorden wanneer verzoekers oom hen voordien waarschuwde om geen telefoonoproepen van onbekende nummers te beantwoorden. Dat het telefoonnummer van de oproeper niet zichtbaar is ingeval van een oproep op de vaste lijn, zou eens te meer een reden zijn om een oproep op de vaste lijn niet te beantwoorden. Waar verzoekers bevestigen dat er slechts één oproep werd ontvangen, komen zij niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake zou zijn geweest van een misverstand, zoals verzoeker ook al tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde, kan niet worden aangenomen. Verzoeker maakte immers geen enkele melding van dergelijk misverstand voorafgaand aan het moment waarop hij met zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken over de oproepen werd geconfronteerd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dat verzoekers een aantal elementen over de afpersing onderling op coherente wijze hebben weergegeven, zoals zij in hun verzoekschrift benadrukken, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die dienaangaande op pertinente wijze in de bestreden beslissingen worden uiteengezet. Wat betreft de klacht die wordt voorgelegd inzake de afpersing, komen verzoekers in hun verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een ernstig verweer. Dat verzoekster de klacht indiende, doet geen afbreuk aan het feit

dat in de door verzoekers geschetste omstandigheden redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers oom en tante eveneens in deze klacht zouden worden vermeld, evenals hoe en waar het afpersingsgeld moest worden betaald, *quod non*.

Waar het de opvolging van de door hen ingediende klachten betreft, betogen verzoekers dat de politie hen telkens wanneer zij naar de politie gingen, meedeelde dat ze contact met hen zouden opnemen zodra er nieuwe informatie was, dat zij de instructies van de politie opvolgden en wachtten tot zij iets van hen hoorden, alsook dat zij verzoekers oom vroegen om navraag te doen. Hiermee komen zij niet verder dan het herhalen van hun eerdere verklaringen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden aangenomen. Het is allerminst aannemelijk dat verzoekers meerdere klachten indienen maar nadien passief afwachten tot de politie hen contacteert met meer informatie. Dit klemmt des te meer daar verzoekster aanvankelijk geen melding maakte van de poging van verzoekers oom informatie te vragen bij de politie. Verzoekers' passieve houding met betrekking tot de door hen ingediende klachten, getuigt van een gebrek aan interesse hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen. Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat de voorgelegde klachten geen stempel of handtekening bevatten, zodat de authenticiteit ervan geenszins vaststaat. Waar verzoekers dienaangaande in hun verzoekschrift stellen dat de commissaris-generaal geen concreet bewijs heeft dat de voorgelegde klachten vervalsingen zijn, gaan verzoekers er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat de authenticiteit van de door verzoekers voorgelegde klachten geenszins vaststaat.

Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift stellen dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij dacht dat met de vraag of zij familie in het buitenland heeft, dacht dat Europa werd bedoeld, komen zij niet verder dan het herhalen van deze eerder afgelegde verklaring, hetgeen evenwel geen ander licht werpt op de terechte vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat haar zus en diens kinderen nog in Maturin woonden. Er kan niet worden ingezien dat verzoekster werkelijk zou menen dat een vraag naar het verblijf van familieleden in het buitenland louter betrekking zou hebben op familieleden in Europa.

Verder maakte verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele melding van een trauma in hoofde van verzoeker waardoor zij hem niet zou hebben geïnformeerd over wat er met hun huis gebeurde nadat zij Venezuela hadden verlaten, zoals verzoekers in hun verzoekschrift beweren. Het betreft dan ook een blote *post factum*-bewering. Verzoekers brengen ook geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker daadwerkelijk getraumatiseerd is. Gelet op het feit dat verzoekers zich beiden beroepen op dezelfde vluchtmotieven kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat zij elkaar informeren over het verdere verloop van hun problemen sedert hun vertrek, onder meer teneinde hun nood aan internationale bescherming op correcte wijze te kunnen inschatten. Dat verzoekster verzoeker niet zou hebben ingelicht over hetgeen er met hun huis gebeurde na hun vertrek, is dan ook geenszins aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Met betrekking tot de verlenging van hun paspoorten, beweren verzoekers in hun verzoekschrift plots dat zij niet precies kunnen aangeven wanneer zij de verlenging van hun paspoort hebben aangevraagd, dat dit erg snel ging en dat ze het in oktober 2019 kregen. Nochtans verklaarde verzoeker aanvankelijk dat het verlengen van een paspoort lang kan duren (vier maanden tot een jaar) (notities I verzoeker, p. 11), terwijl verzoekster verklaarde dat zij de verlenging van hun paspoort binnen de maand verkregen (notities I verzoekster, p. 13). Aldus spreken verzoekers hun eerdere verklaringen nogmaals tegen, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoeker niet kan overtuigen met betrekking tot de voorzorgsmaatregelen die hij nam en dat verzoekers in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indienden en pas twee weken na hun aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indienden, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissingen.

Gezien het voorgaande, slagen verzoekers er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.2.3. Waar verzoekers zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geviseerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punten 6.3. en

7.2.2. en stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende:

“Hierbij dient er eerst al op te worden gewezen dat, gezien u en uw moeder geen geloofwaardige verklaringen afleggen over haar werk, jullie geen duidelijk beeld scheppen van jullie socio-economische situatie (cfr. supra). Verder blijkt uit uw verklaringen dat naast uw studies, u ook een job had als leerkracht en nog bijles gaf (CGVS 1, p. 8). Uw moeder en uw tante hebben allebei een eigen huis (CGVS 20/13099 1, p. 10). Jullie konden ook rekenen op de steun van jullie familie wanneer jullie niet onmiddellijk jullie rekeningen konden betalen en slaagden er zo in om uiteindelijk toch jullie rekeningen te betalen (CGVS 1, p. 9), en ook uw tante in België stuurde soms geld op naar u en uw moeder om jullie te helpen (CGVS 20/13099 1, p. 10).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Waar verzoekers verwijzen naar de impact van de COVID-19 pandemie en een vrees aanhalen om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekers aanhalen, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar hun land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in Venezuela zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, tonen verzoekers verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zouden worden onderworpen. Verzoekers brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen – in de hypothese dat zij besmet zouden geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zouden worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

7.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 28 april 2021). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie an sich is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit de deelstaat Monagas.

Uit de landeninformatie blijkt dat het aanwezige geweld in de deelstaat Monagas grotendeels wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en doelgericht van aard is. Slachtoffers van crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Monagas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is er dan ook geen noodzaak om na te gaan of er voor verzoekers persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

7.2.5. Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, laten zij na te duiden op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij

zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS